

ноги Європи. Упадок сей наступив однак з таким ентузіазмом, з таким блиском слави, з таким національним одушевленням, що її піддані, наче очаровані королівством, у якім скуплювались усі національні сили, і справою, якій жертвували своє житє, не мали иньшого бажання, як що раз висше підносити релігію й королівство своєю слухняністю, а довкола престола утворити хор вірних, борців і поклонників. В отсім королівстві інквізиторів і хрестових рицарів, незнаменованих ще зовсім рицарською чутливістю, понурими пристрастями, дикістю, нетерпимістю і середновічною містикою, були найбільшими артистами сї, що в найвисшій ступні скупляли в собі здібности, напрям чуття і пристрасти окружаючої їх публики. Найславнійші поети, Льопе де Вага і Кальдерон, були ворохобними вояками, дуелянтами, любовними рицарями, так само пересадними й містичними в любови, як поети та Дон-Кіхоти рицарських часів, пристрастними і так загорілими католиками, що один із них під кінець життя стає помічником інквізиції, иньші знов сьвящениками, а найзнатнійший із них усіх, великий Льопе, читаючи службу божу, вміває на згадку про жертовну смерть і страсти Ісуса Христа.

Так моглиб ми всюди знайти подібні приміри тісної звязи і згоди, яка лучить артиста з його сучасниками і можемо на певно з